

บทที่ ๑

"หึ...หึ...หึ..."

เสียงหัวเราะในลำคอตั้งจากร่างเล็กที่กำลังเปิดถุงผ้าใบใหญ่อยู่ที่เบาะท้ายรถให้ใบหน้าของเหยื่อโผล่ออกมาก่อนที่จะขาดอากาศหายใจ แต่ผู้กรวบปากถุงไว้ที่คอของเขาแทน ใบหน้าเกลี้ยงเกลาคมสันของผู้บริหารหนุ่มที่ยังหลับตาพริ้มทำให้ใบหน้าที่กำลังมองอมยิ้มอย่างพึงใจในความสำเร็จที่สามารถจับศัตรูคู่อาฆาตมาได้ตั้งใจหมายร่างเล็กหันไปตะโกนบอกคนขับร่างสูงอย่างร่าเริง โดยไม่ได้สังเกตเลยว่าหน้าต่างของเหยื่อเริ่มขยับเพราะเจ้าตัวกำลังพยายามเปิดเปลือกตาที่หนักอึ้งขึ้นมอง แต่ก็ไม่สามารถทำได้ เพราะยังรู้สึกหนักราวกับมีใครเอาหินมาถ่วงไว้

"ขอใบ้จะชิบมันส์ที่ช่วยทำตามแผน"

"ด้วยความยินดี แมงกูดจี้" เสียงหัวของสารตีหนุ่มตอบกลับมาอย่างร่าเริงพอกัน

"ปานนี้หมีควายคงจะโกรธจนคลั่งแล้วแน่เลย" ร่างเล็กหัวเราะร่าพอใจที่ซ่อนแผนหัวหน้าทีมได้สำเร็จ

ในความรางเลือนของคนที่เพิ่งจะได้สติ แต่ก็พอจะจับคำที่ได้ยินได้อยู่บ้าง

บ้านะ! นี่เราถูกตัวชิปบังคับกับแมงกุดจีจับมาเนียนะ แถมยังมีหมีควายอะไรอีก กำลังฝันอยู่ใช่ไหม เราต้องฝันอยู่แน่ๆ!

ยังไม่ทันที่ศาสตรจะคิดออกว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเองกันแน่ เสียงของแมงกุดจีที่นั่งอยู่ติดกับเขาก็ดังขึ้น

"อ้อ! จริงด้วย เกือบลืมโปะยาสลับเพิ่มนะ เอ้า! นอนหลับฝันดี จนกว่าจะถึงที่หมายนะนายศาสตร"

ร่างที่นอนคุ้ยอยู่ในถุงผ้าพยายามลืมตาขึ้นมามองอย่างยากเย็น ขณะถูกผ้าเช็ดหน้าผืนใหญ่ที่ใส่ยาสลับไว้จนชุ่มปิดจมูก และก่อนที่สติจะดับวูบลงอีกครั้ง เขาก็เห็น ใบหน้าที่ก้มลงมามองของเจ้าแมงกุดจีอย่างรางเลือน

"ว่าไงนะครับ...นาธานกับคุณศาสตรหายตัวไป!"

ใบหน้าของเกริก ผู้จัดการส่วนตัวของนาธานนักร้องหนุ่มซูเปอร์สตาร์ปรากฏร่องรอยของความตกใจเพียงแค่ว่าที่เลิกสูงและเสียงที่ดังแหลมขึ้นกว่าเดิมนิดหน่อยเท่านั้นขณะที่ย้อนถามคุณเกตุดูประธานกลุ่มบริษัทเจ คอร์ปเมื่อเขาถูกตามกลับมาที่โรงแรมอีกครั้ง

"ใช่ สงสัยว่าจะถูกลักพาตัว"

คุณเกตุดูตอบเสียงสั้นพลางเช็ดน้ำตาที่ซึมออกมา ขณะที่ทั้งคู่นอนคุ้ยอยู่ในที่เกิดเหตุบนโถงทางเดินหน้าห้องพักที่ชั้นแปดในโรงแรมหรูกลางกรุง สถานที่จัดงานโฆษณาเปิดตัวเครื่องสำอางใหม่ของบริษัท ซึ่งคาดว่าคนร้ายน่าจะลงมือจับตัวศาสตรและนาธาน ลูกและหลานชายแท้ๆ ของเธอไปจากบริเวณนี้

"สองคนนั้นจะเป็นอะไรหรือเปล่าตาก็"

เสียงสั้นเครือถามขึ้นเบาๆ แผงรอยตระหนก แต่หนุ่มใหญ่ที่

เพิ่งมาถึงกลับหันไปถามผู้จัดการโรงแรมที่ยืนหน้าซีตอยู่ข้างๆ

"ไม่มีร่องรอยการต่อสู้หรือการใช้อาวุธอะไรเลยใช่ไหมครับ"

"ไม่มีเลยครับ ตำรวจนอกเครื่องแบบที่เราให้มาดูที่เกิดเหตุใน
ขั้นต้นก็ยังไม่พบหลักฐานอะไร แต่พรุ่งนี้คงจะพอรบรวมหลักฐานได้"

ผู้จัดการโรงแรมคิดถึงทีมตำรวจนอกเครื่องแบบที่เขาให้หัวหน้า
เพื่อนตำรวจใหญ่ช่วยจัดมาให้สืบแบบเฉพาะกิจอย่างมั่นใจในฝีมือ
และมั่นใจในการเก็บรักษาความลับ เพราะเขาและคุณเกตต่างเห็น
ตรงกันว่าเรื่องนี้ไม่ควรจะแพร่งพรายออกไปให้ใครรู้ เพราะมันจะ
เสียหายกับทุกฝ่าย และแฟนเพลงที่รู้ข่าวอาจจะทำให้การตามหาตัว
เหยื่อทั้งสองยากขึ้น

"กว่าจะถึงพรุ่งนี้ สองคนนั้นก็ถูกพาตัวไปถึงไหนๆ แล้ว" สตรี
สูงวัยขึ้นเสียงเพราะคุมสติไม่อยู่

"ใจเย็นๆ ครับคุณเกต พรุ่งนี้คนร้ายคงจะติดต่อมาเรียกเงิน
ค่าไถ่ สองคนนั้นมีค่าตัวสูงมากจนไม่มีใครงั้ทำร้ายเขาลงหรอกครับ
ทั้งคู่ต้องปลอดภัยแน่...ผมมั่นใจ"

เกริกเดินกวาดตามองไปรอบๆ เพื่อจะพบเบาะแสอะไรบ้าง แล้ว
ก็ได้เห็นกล้องโทรทัศน์วงจรปิดที่ติดตั้งอยู่บนเพดานที่สามารถจับภาพ
กว้างของโถงทางเดินได้ทั้งหมด หนูมีใหญ่รีบหันมาถามอย่างตื่นเต้น

"แล้วภาพจากกล้องวงจรปิดนี้ล่ะครับ เช็กดูหรือยัง"

ผู้จัดการโรงแรมหันไปสบตาคุณเกตอย่างอึดอัดก่อนหันมาตอบ

"ตรวจเป็นอันดับแรกเลยครับ"

"แล้วเห็นภาพเหตุการณ์หรือผู้ต้องสงสัยบ้างหรือเปล่า"

"ไม่ครับ คือ...วันนี้บางจุดมีปัญหา ไม่สามารถใช้งานได้" ผู้จัดการ
โรงแรมตอบเสียงเบาและรีบหลบตา

"พูดตรงๆ ก็คือคนร้ายจัดการให้กล้องใช้งานไม่ได้ในจุดที่ตัวเอง
ต้องการใช่ไหม"

หนุ่มใหญ่หรีตาลงพูดเสียงทุ้มต่ำกว่าเคยจนผู้ฟังถึงกับชนลุกชูขึ้น
รีบตอบเสียงเบา

"ใช่ครับ กล้องในลิฟต์ คริวส่วนปฏิบัติงานชั้นใต้ดิน จนถึงที่
จอดรถขนของก็เสียพร้อมกันหมด"

"มันเสียมานานแค่ไหนแล้ว ทำไมพวกคุณไม่เอะใจรีบแก้ไขกันล่ะ
น่าจะเฉลียวใจบ้างว่ากล้องมันไม่น่าจะบังเอิญเสียพร้อมกันหลายจุด
ขนาดนี้"

"มันเพิ่งเสียเมื่อเย็นวันนี้เองครับ"

"แล้วคนที่รับผิดชอบดูแลกล้องล่ะ ไม่แก้ไขอะไรบ้างเลยเหรอ"

เสียงต่ำเยียบเย็นลงไปอีกด้วยความโมโห ทำให้ผู้จัดการโรงแรม
ถึงกับต้องกลืนน้ำลายก่อนตอบ

"เอ่อ หาย...หายตัวไปเหมือนกันครับ เราไม่สามารถติดต่อได้เลย"

"เป็นอันว่าไร้ร่องรอยจริงๆ ลินะ" กรามใหญ่ขบกันเพื่อข่ม
ความโกรธ

"ไม่หรอกครับ ฟุ่่งนี้เข้าตำรวจสืบสวนชุดใหญ่จะมาสอบสวน
ทางโรงแรมก็จะให้ความร่วมมือเต็มที่ เราคงจะได้ร่องรอยอะไรบางอย่าง
แน่ๆ ครับ" ผู้จัดการโรงแรมรีบตอบด้วยน้ำเสียงที่มั่นใจขึ้นมาก

แต่นั้นไม่ช่วยให้ความรู้สึกของเกริกดีขึ้น เขากำหมัดทุบเข้าที่ผนัง
อย่างแรงจนทุกคนในที่นั้นถึงกับสะดุ้งหันมาจ้องเป็นตาเดียว

ใครมันบังอาจมาลองดีกับเราอย่างนี้ ก็ได้... ในเมื่อมันไม่อยากจะ
ตายดีก็จัดให้!

"กูดดดด...ม้อนิง...อaaaa...รูนณณณ...สวัสดี..."

เสียงร่าเริงของหญิงสาวดังลั่นผ่านลำโพงของเครื่องขยายเสียงที่
ติดตั้งอยู่ตรงมุมห้อง ทำให้ร่างสูงที่นอนเหยียดยาวอยู่บนพื้นสะดุ้ง
ตื่นรีบลุกขึ้นนั่งทันทีด้วยความตกใจ

"ขอต้อนรับสู่ดับเบิล...เอฟฟ...แฟนน...แท้เชียยยย!"

เสียงตะโกนผ่านไมโครโฟนแผดออกมาอีกครั้งทำให้เขารีบยกมือขึ้นปิดหู เพราะประสาทที่ยังไม่ตื่นดีทนรับการทำร้ายทางเสียงเช่นนี้ไม่ไหวแล้ว แต่ถึงจะพยายามปิดหูแน่นเท่าใดก็ยังไม่สามารถสกัดกั้นเสียงเพลงอลังการที่ตั้งตามมาราวกับไต้เต็ลรายการเรียลลิตี้โชว์ในทีวี

ตอนที่ศาสตร์รีบกดหูแน่นเข้าไปอีกนั้น เขางจัดขณะค่อยๆ ไล่สายตามองสำรวจไปรอบตัวทันทีที่รู้ว่าไม่ได้ตื่นขึ้นมาในห้องนอนของตนอย่างเคย แม้เสียงที่ปลุกจะบ่งบอกถึงเวลาเช้า แต่ภายในห้องที่เขาอยู่กลับมีเพียงแสงสีนวลสลัวๆ ที่ไม่ช่วยให้เห็นอะไรมากนัก

แต่แล้วเขาก็ต้องเบิกตาโตด้วยความตกใจสุดขีด เมื่อพบว่าตนเองอยู่ในห้องแคบๆ กว้างแค่มิถุคารางเมตร ผ่นั่งสีขาวเรียบทั้งสามด้านและมีเพดานต่ำ ขนาดพอกับตู้คอนเทนเนอร์หรือห้องเก็บของใต้บันไดที่หน้าอึดอัด ซึ่งทำให้มันดูเหมือน 'กล่องยักษ์' มากกว่า แล้วเขาก็สะดุ้งเฮือกตกใจสุดขีดอีกรอบ เมื่อมองตรงไปยังเงาของตนเองที่ผนังฝั่งตรงข้ามซึ่งเป็นผนังกระจกบานยาว

"เฮ้ย!"

ศาสตร์ร้องขึ้นเมื่อเห็นภาพสะท้อนของตัวเอง และรีบลุกพรวดขึ้นมาเกาะกระจกส่องหน้าดูให้ชัดๆ ทันที แม้เสียงเพลงจะดังแค่ไหนเขาก็ไม่นำพาอีกแล้ว สองมือของเขารีบยกขึ้นมาเช็ดไบนหน้าอย่างรวดเร็ว เพราะใบหน้าคมลันเกลี้ยงเกลาที่เคยได้ยีนสาวๆ เปรยว่าหล่อแบบอินทรีนดัสโตรล์หนุ่มเกาหลีนั่น บัดนี้มีรอยหมึกเมจิกสีดำเส้นใหญ่ขีดเป็นเส้นรอบดวงตาแทนอายไลน์เนอร์ แถมยังเป็นการวาดปลายตาเฉียงขึ้นแบบที่สาวๆ นิยมกัน และมีเส้นขนตาอนยาวรอบๆ ดวงตาทั้งสอง ที่แก้มก็มีหมึกสีแดงระบายเป็นวง ส่วนที่ปากก็ไม่รอดจากหมึกสีแดงที่วาดเลยริมฝีปากจริงออกมาเป็นรูปกระจับปี่ นอกจาก

นี่ยังมีหมึกสีเขียวแต้มเป็นจุดๆ เหนือปากและแนวคางเลียนแบบ ไทรหวอดเขียวครีมน้ำใสอีก สภาพของเขาจึงดู 'ไม่จี๊ด' เพราะมีหลากหลาย สีสันทันอยู่เต็มใบหน้า

ชายหนุ่มวัยต้นสามสิบที่ได้รับสมญา 'หนุ่มฮอตไฮโซแห่งปี' มาหลายสมัย นอกจากจะมีภูมิหลังที่ดีเยี่ยมจากการเป็นทายาทหนุ่ม เพียงคนเดียวของธุรกิจหลายพันล้านในเครือเจ คอร์ปทางสายมารดา แล้ว สายเลือดขุนนางเก่าแก่ทางบิดาก็ทำให้เขาเป็นสมาชิกในตระกูล ดั่งที่คนทั่วไปนับถือ แต่ถึงจะไม่มีภูมิหลังที่น่าประทับใจถึงเพียงนี้ แต่รูปลักษณ์ที่เด่นสะดุดตาก็ช่วยให้เขาครองตำแหน่งนี้ได้ไม่ยาก

แม้ว่าศาสตร์จะไม่ใช่คนหล่อคมเข้ม แต่ด้วยรูปร่างสูงโปร่ง ผิวค่อนข้างขาว ทำให้แลดูสะอาดสะอ้านรับกับใบหน้าเกลี้ยงเกลาและ จมูกที่โด่งเป็นสัน แม้วดวงตาจะไม่ใหญ่นักด้วยเชื้อสายจีนจากทาง เจ้าสัวใหญ่ผู้เป็นตา แต่อาการจ้องนิ่งๆ เหมือนกำลังค้นหาความจริง เบื้องลึกในใจของคู่สนทนา ก็ทำให้สาวน้อยสาวใหญ่พากันหลบสายตา ที่ดูลึกล้ำยากจะหยั่งของเขาเพียงแค่มองที่นาฬิกาที่ถูกรวบจ้องมา และ เมื่อรวมกับบุคลิกของคนที่เป็น 'นาย' เหนือคนอื่นมาตลอดชีวิต ความสำเร็จในทุกด้านของชีวิตก็ยิ่งเพิ่มความมั่นใจในตนเองจนถึง ระดับสูงสุด สะท้อนออกมาในทุกอิริยาบถที่ได้รับการขัดเกลามาอย่างดี ทำให้เขาดูสง่างาม ทรงอำนาจ และละลายใจสาวๆ ด้วยความสุ่ม ลุ่มลึกไปได้พร้อมๆ กัน

แต่บัดนี้หนุ่มฮอตไฮโซแห่งปีกลับไม่เนียนเหมือนเคย เพราะ สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวที่มีรอยเลอะกับกางเกงสแล็คส์ย่น ใบหน้าที่ เคยขาวจัดตามประสาคนที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่แต่ในห้องแอร์กลับ เริ่มแดงเป็นแถบเพราะถูกเจ้าตัวยกชายเสื้อขึ้นเช็ดหมึกอย่างแรง ผมสั้น ที่เคยหวีเรียบกลับยุ่งเหยิง ตาแดงเรื่อ ส่อแววสับสน ผิดกับความสุ่ม ลุ่มซุ่มที่เป็นภาพลักษณ์ประจำตัว

"เป็นไงครับบบท่านผู้ชม พอใจกับลู่คี่ใหม่ที่หล่อเหลาคมเข้มขึ้น ไซ้ใหม่"

เมื่อได้ยินดังนั้นร่างสูงก็ใจหายวาบ เพราะหากใครมาเห็นทายาท คนเดียวของเจ คอร์ป กลุ่มบริษัทผู้ผลิตสินค้าอุปโภคบริโภครายสำคัญของไทยอยู่ในสภาพเช่นนี้แล้วละก็ ความน่าเชื่อถือในตัวเขาและกลุ่มบริษัทที่ครอบครัวเฝ้ารักษามานานก็คงจะหายวับไปกับตา แล้วที่ว่า มีผู้ชม...จะมีกี่คนกันที่ได้เห็นเขาในสภาพอุบาทว์เช่นนี้!

เขารับเงยหน้าขึ้นกวาดตามองไปรอบห้องเพื่อสำรวจหาที่มาของเสียง หากล่อง หรือผู้ชมอย่างที่ได้ยินเสียงปริศนาบอกทันที พร้อมกับตะโกนร้องถามออกไปอย่างเริ่มโมโห

"นี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้นเนี่ย คุณเป็นใคร...แล้วผมอยู่ที่ไหน"

ศาสตราจารย์ถามอย่างจรรยาบรรณที่จะหาคำตอบด้วยตัวเอง เพราะแค่ไม่กินหาที่รู้สึกตัวตื่น เขาก็ต้องเผชิญหน้ากับความประหลาดใจหลายครั้งหลายหน จนเผลอคิดว่าตนเองอาจจะยังนอนหลับและฝันประหลาดอยู่ ถ้าหากเขาฟื้นขึ้นมาในสภาพที่ถูกมัดติดกับเก้าอี้ในอาคารร้างสักแห่ง หรือถูกขังอยู่ในห้องโถรมๆ สักที่ ก็ยังคงจะเข้าเค้าว่าเขากำลังถูกจับมาเรียกค่าไถ่ แต่นี่มันดูประหลาดจนยากจะคาดเดา ได้ว่าคนร้ายจับตัวเขามาอยู่ที่ไหนและเพื่ออะไรกันแน่

"ไม่เข้าใจไซ้ใหม่ งั้นก็ฟังใหม่ให้ชัดๆ อีกครั้ง บัมปาดัมบัมปาม ปามปาดัมมมมม...คุณคือผู้โชคดีได้เป็นผู้เข้าแข่งขันในรายการ... ดับเบิ้ลล...เอฟฟฟ...แฟนแท้เซี่ยยยย"

"เฮ้ย รายการอะไร ผมไม่เคยสมัครไปเล่นรายการอะไรสักหน่อย" ฟังแล้วเขาก็สะดุ้งเฮือกไปทุกรูขุมขนเมื่อคิดว่าอาจกำลังมีผู้ชมดูเขาอยู่ เป็นแสนเป็นล้านเหมือนรายการเรียลลิตี้ทางทีวีที่นิยมกัน

"ถึงจะไม่ได้สมัครแต่คุณก็ได้สิทธิ์นั้นเดี๋ยวนี้อ"

"ไม่เอา ผมไม่เล่น ปล่อยผมออกไปเดี๋ยวนี้อ"

ศาสตร์ตะโกนอย่างโกรธจัดจนดังก้องไปทั่วห้องแคบๆ นั้น พร้อมกับทุบลงบนผนังข้างตัวจนสิ้นไหว เสียงสะท้อนของผนังกลวงๆ ทำให้เขารีบเคาะสำรวจไปทั่วทุกด้าน จนแน่ใจว่าผนังที่กักขังเขาไว้เป็นเพียงผ้าเปดานที่ไม่มีมีความคงทนมากนักดังที่คิดไว้จริงๆ

ถึงจะมีแต่เพียงแสงสลัวเหมือนโคมไฟข้างเตียง แต่พอเริ่มชิน เขาก็มองสำรวจไปที่มุมห้องทั้งสี่ด้าน เมื่อไม่พบกล้องที่แอบถ่ายเขาอยู่ ชายหนุ่มก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก แต่ก็ยังไม่อาจวางใจได้สนิทเพราะไม่ว่าจะกระจกเงาที่เห็นจะเป็นกระจกพิเศษที่อีกด้านสามารถมองเห็นภายในห้องนี้เหมือนที่เคยดูในหนังแบบที่ตำรวจใช้กันหรือไม่ หรืออาจจะมีการซ่อนกล้องรูเข็มไว้ที่ใดก็ได้ก็สุดรู้ เพราะถึงเขาจะไม่เห็นลำโพง แต่เสียงที่ได้ยินก็ดังมาจากลำโพงอย่างแน่นอน เพราะฉะนั้นทางที่ดีที่สุดคือหาทางออกจากห้องนี้ให้ได้โดยเร็ว

"ปล่อยผมออกไปเดี๋ยวนี้นะ ปล่อยผมเดี๋ยวนี้"

ชายหนุ่มเดินวนก่อนออกแรงทั้งหมดทุบและเตะผนังทั้งสามด้าน แม้จะรู้ว่าคงไม่มีคนร้ายที่ไหนโง่ยอมทำตามที่เขาสั่ง แต่คนสุขุมรอบคอบอย่างเขาก็ไม่สามารถคุมสติได้ดีนักในสถานการณ์สุดประหลาด ยากจะคาดเดาเช่นนี้ จึงได้แต่กล่าวถ้อยคำติดปากของเหยื่อทุกๆ ไปเท่านั้น

"โอ้...คอร์สแอโรบิกมาถึงแล้ว เอ้า วัน เอ้า ทู เอ้า ทรี โฟร์ โฟร์ ซิกซ์..."

เสียงจากลำโพงฟังสนุกสนานสมกับเพลงครีกครื้นที่มักจะใช้เปิดตอนออกกำลังกาย โดยไม่สนใจอาการรื้อร่นโกรธซึ่งของคนในห้องแม้แต่หน่อย

ศาสตร์ออกแรงทุบไปทั่วเพื่อหาช่องโหว่ที่จะทำให้ออกไปได้ จนเมื่อออกแรงทุบลงไปอีกครั้งผนังตรงหน้าก็ถูกแรงกระแทกเปิดออกทันที ร่างสูงรีบวิ่งตัวไว้ก่อนที่จะพุ่งออกไปตามประตูแคบเล็กที่เปิด

อ้าออก เขายื่นหน้าออกไปดู แต่ก็ต้องผิดหวังและประหลาดใจไปพร้อมกัน เพราะที่เห็นตรงหน้าก็คือ...

"ห้องน้ำคร่ำบ...ท่านผู้ชม ถึงเวลาให้ผู้ร่วมรายการของเราได้ผ่อนคลายกับช่วงเวลา 'ปุง ปุง' แล้วคร่ำบ เชิญตามสบายเลยคร่ำบ คุณศาสตร์"

เสียงดังแปดหลอดตะโกนก้องออกมาอีก จากนั้นก็ร้องเพลงของเด็กอนุบาลต่อ

"ก้าบ ก้าบ ก้าบ เบ็ดอาบน้ำในคลอง ตากจ๋องแลมองเพราะในคลอง มีปุง ปุง ปุง เพราะในคลองมีปุง ปุง ปุง"

ศาสตร์ทนไม่ไหวต้องหันไปปรายตาจ้องดูพร้อมกับขบกรามจนขึ้นสัน ซึ่งหากพนักงานคนใดในเจ คอร์ปเห็นเข้าคงต้องกลัวจนหัวหด แต่เมื่อมีหมึกดำวาดทางตาเฉียงขึ้นพร้อมขนตาอนยาวอีกหลายเส้น ก็ยากที่จะทำให้อีกฝ่ายรู้สึกหวาดกลัวได้ เสียงหัวเราะใสๆ จึงดังขึ้น แถมตบท้ายด้วยเสียงเพลงอีกครั้ง

"เพราะในคลองมีปุง ปุง ปุง...ปุง ปุง ปุง"

ชายหนุ่มซึ่งตามองขวางไปยังห้องว่างเปล่าก่อนก้มตัวเดินเข้าห้องน้ำไปพร้อมกับกระแทกประตูปิดตามหลังเพื่อระบายอารมณ์อย่างที่ไม่เคยทำใส่ใครมาก่อนในชีวิต

"หึ...หึ...หึ..."

เสียงหัวเราะที่ได้ยินตามมาทำให้ศาสตร์ชะงักไปชั่วครู่ เพราะจำได้ว่าเสียงนี้เองที่ปลุกเขาขึ้นมาก่อนจะถูกโปะยาสลบอีกครั้ง

เสียงนี้เองที่เราได้ยินในรถเมื่อคืน มันเป็นเสียงของแมง...แมงอะไร่น้ำ...อ้อ...ใช่แล้ว แมงกุดจี เสียงเจ้าแมงกุดจีนี้เอง เขายิ้มอย่างดีใจเมื่อคิดออก แต่แล้วก็ชะงัก โธ่เว้ย! ถึงจะคิดออกแต่มันมีประโยชน์ตรงไหนเนีย...คนบ้าอะไรจะซื้อแมงกุดจีจริงๆ เล่า แฮ้อ...

ศาสตร์ถอนใจพลงขยี้หัวตัวเองอย่างกัลลัดกลุ้มก่อนเริ่มมอง

สำรวจรอบห้องน้ำที่กว้างกว่าห้องกักขังเมื่อครู่ แสงสว่างตามธรรมชาติที่ส่องผ่านกระจกที่กรุเป็นแนวยาวอยู่ด้านหนึ่งของห้องทำให้รู้ว่าเป็นเวลาเช้าจริงตามเสียงปลุก

เพียงแค่มองก็รู้ว่าผนังกระเบื้องอย่างดีพร้อมอุปกรณ์ห้องน้ำครบชุดน่าจะเป็นห้องน้ำที่ก่ออิฐถือปูนอย่างแน่นหนา ไม่เหมือน 'กล่อง' ที่เขาเพิ่งออกมาเมื่อครู่ แสดงว่าห้องที่ใช้ซึ่งเขานั้นสร้างขึ้นเฉพาะกิจอย่างง่าย ๆ ภายในห้องที่โหล่งลักแห่ง โดยเชื่อมกับห้องน้ำเดิมของห้องนี้ไว้ ด้วยขนาดที่กว้างขวางและวัสดุอุปกรณ์ที่ตกแต่งห้องนี้เป็นของนอกชั้นดีเหมือนที่เขาคุ้นเคยในบ้านของตนเอง เขาจึงค่อนข้างมั่นใจว่ากำลังอยู่ในคฤหาสน์ที่โหล่งลักแห่งเป็นแน่

แต่น่าเสียดายที่ห้องน้ำหฺรู่ห้องนี้ไม่มีทางให้ปีนหนี ช่องระบายอากาศที่มีก็สูงและแคบเล็กเกินกว่าที่ตัวเขาจะปีนลอดออกไป ผนังที่ได้ลองทุบก็แทบไม่รู้สึกรถึงการสั่นสะเทือนจากแรงกำปั้นของเขาแม้สักนิด

หลังจากสำรวจตามซอกมุมต่างๆ อย่างละเอียดก็ไม่เห็นกล็องหรือลำโพงใดๆ ชายหนุ่มจึงลองทดสอบดูว่าจะถูกติดตามดูความเคลื่อนไหวในห้องนี้ด้วยหรือไม่ โดยเริ่มพูดกับเสียงปริศนาอีกครั้งด้วยน้ำเสียงปกติ

"นี่คุณ คุณ...คุณ..."

"..."

เสียง ไม่มีเสียงตอบโต้จากลำโพง แต่ศาสตรยังไม่วางใจ จึงต้องทดสอบอีกครั้งด้วยเสียงที่ดังขึ้นกว่าเดิมอีกนิดด้วยคำดำที่เขาคิดว่าหยาบคายที่สุดเท่าที่เคยพูดกับผู้หญิงคนใดออกมา

"ยัยบ้าเอ๊ย...ยัยตึงตึง" เขาเริ่มหันรีหันขวางขณะที่คำดำในสติอกหมดลง "ยัย...ยัย...ยัยโรคจิต" เขาชูกำปั้นขึ้นพร้อมกับรอยยิ้มแรกของวันซึ่งมาจากความภูมิใจที่ฟันคำดำซึ่งคิดว่าแสนสั่นที่สุดออกมาได้สำเร็จ